

Діаманти назавжди

Ієн Флемінг

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Алекс Антомонов

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Книги Ієна Флемінга — справжній підручник. І не тільки для шпигуна. Роман «Діаманти назавжди» стане у пригоді тим, хто давно мріяв порозумітися на коштовному камінні, а також тим, хто шукає нові засоби перетину кордону із незадекларованими речами, ну й звісно усім шанувальникам кінських перегонів. А ще — опісля прочитання цієї книжки можете сміливо відправлятися до Невади і нарешті пограти по-справжньому (путівник по гральних закладах Лас-Вегаса додається).

Все інше — голі дівчата, швидкі автомобілі / поїзди / теплоходи / літаки / дрезини, грязьові бані та соус Беарнез — не більше ніж антураж, створений, щоб відволікти читача від основного завдання — «Вчитися, Вчитися та ще раз Вчитися». Вчитися грати та перемагати. Перемагати у будь-яких ситуаціях — чи то бовтаючись на простирадлі за бортом океанського лайнера, як та муха на липучці, або конаючи в смердючій ванні з лай... соррі, з цілющої гноївки, чи хрускаючи чоботами скорпіонів в Екваторіальній Африці. Одразу видно, що Бонд вчився гарно. Тому він завжди перемагає.

Учіться, друзі мої, бо Бонд — Джеймс Бонд — гідний приклад для наслідування, талант. А його, як відомо, не проп'єш — хоч змішуй, хоч розбовтуй.

Передмова

У вступному розділі роману «Діаманти назавжди», дія якого розгортається наприкінці 1950-х років на кордоні Сьєрра-Леоне 1, зубного лікаря копальні, котрий є першою ланкою злочинного ланцюжка з контрабандної торгівлі діамантами, попереджають не допускати недооцінки жорстокості американських гангстерів, що контролюють усю операцію: «На вашому місці, — каже відставний пілот Люфтваффе 2, який прилетів за коштовним камінням на гелікоптері, — я би не натискав надто сильно на цих людей. Вони можуть виявитися набагато суворішими, ніж будь-який уряд

будь-якої держави».

Таке застереження відіграє ключову роль у четвертому романі Ієна Флемінга, що побачив світ у 1956 році: це книга про судження, які ми робимо стосовно тих, кого зустрічаємо, судження, які вони роблять стосовно нас, про винятковість «нас», британців, місце яких у перебудові світу зображено в романі. Частково такі міркування стосуються відносин між Британією й Америкою — райською землею для споживачів товару, яка водночас є батьківщиною небезпечних гангстерських угруповань (у 1954 році Флемінг здійснив подорож у Сполучені Штати, де у Лос-Анджелесі мав докладну розмову щодо діяльності мафії у місцевому у поліцейському департаменті). Сполучені Штати, хоча й були союзником у воєнний період, а також надали рятівну фінансову підтримку в часи післявоєнні, тепер відтісняють Британію зі світоладу.

Під цим тектонічним геополітичним зсувом криється інший страх, а саме зростання могутності міжнародних кримінальних організацій; цей страх, що хвилює цивілізоване суспільство, відображений у романах Сакса Ромера 3 та Джона Бакена 4, котрі започаткували шпигу нську літературу як жанр. І насправді, якби вдалося зібрати усі книги цього жанру та розташувати їх у хронологічному порядку, починаючи з року, ми отримали б серію змов, головним одкровенням в яких стало би те, що правляча влада — це лише фасад, за яким стоять справжні керманічі, захищені від сторонніх очей.

Завдання такої літератури — відкопати з усієї цієї багнюки хоча б зерно свободи. За словами приятеля Бонда, колишнього цеєрушника Фелікса Лейтера, котрий у романі «Діаманти назавжди» працює як приватний детектив над аналогічним випадком, «нинішні гангстери спиртним не займаються. Вони займаються урядами... Хтозна, може, тобі вдасться відстояти засади

Свободи, Дому й Затишку за допомогою своєї старої іржавої пукавки».

Коли М., голова Секретної розвідувальної служби, відряджає Бонда на розкриття нелегальної мережі з постачання діамантів, то попереджає не допускати легковажності та нехтування власною безпекою у справі «Діамантової банди»:

— «Не применшуйте складність цього завдання, нуль-нуль-сьомий, — різко мовив М. — Якщо я кажу, що справа може виявитися важкою, то не згущаю барви. У світі багато мерзотників, з якими вам ще не довелося зіткнутися, і можливо, що дехто з них задіяний у цій справі. Може, навіть дехто з найкращих».

У всіх книгах та фільмах про Бонда, незалежно від сюжету, незмінною величиною залишається приязне ставлення М. до Бонда, хоча й з деяким ваганням, неначе Бонд будь-якої миті може схибити. Багато в чому драматизм ситуації полягає у тому, що Бонд щомиті виходить за межі повноважень, аби досягти бажаного результату.

Перш ніж нарадитися на небезпеку, Бонд має десь прорахуватися, що у нашій книзі станеться при недооцінці розумових здібностей керівників діамантової мережі, тобто припуститися тієї ж помилки, як і дантист копалень.

— «Та що такого особливого в американських гангстерах, — сперечається Бонд після інструктажу М. із начальником канцелярії Секретної розвідувальної служби. — Вони навіть не американці. Переважна більшість — це італійські волоцюги у сорочках з монограмами, які тільки й уміють жерти макарони з м'ясом та пирскати на себе парфумами».

Проте начальник канцелярії закликає Бонда не оцінювати гангстерів за зовнішністю, оскільки карикатурні персонажі, яких Бонд змалював, здаються йому такими «тому, що ти не зустрічав інших. За їхніми спинами стоять кращі, а за ними — найкращі».

Далі в романі подібні застереження роблять Фелікс Лейтер і Тіффані Кейс.

План дістатися до «найкращих» — а це бухгалтери-контролери «Діамантової банди» Джек та Сераффімо Спенги — полягає у підміні на Бонда діамантового кур'єра Пітера Френкса, якого Скотланд-Ярд заарештував за порушення митного контролю. Джеймсу наказують сконтактувати з іншим кур'єром — Тіффані Кейс, яка може відкрити жіночі секрети тільки такому майстрові зі зламування сейфів, як Бонд.

Проте Бонд, по-перше, має випробувати свій камуфляж та витримати екзамени, а саме: під виглядом сержанта Джеймса з Ярду здійснити рутинну перевірку Діамантового клубу — місця, котре вважають кінцевим пунктом діамантового ланцюга.

«Трохи сивини на скронях. Шрам зник. Зморшки на краєчках губ та очей — свідчення старанності. Легкі тіні на вилицях. Ніякого особливого перетворення, проте впізнати у цьому персонажі Джеймса Бонда було майже неможливо».

Саме ідея щодо того, ким є чи не є Джеймс Бонд, лежить в основі роману («Чому не назватися Джоном Доу», — хмикає Кейс, коли Бонд уживає своє справжнє ім'я замість псевдоніма), а також двояке тлумачення особистості шпигуна, яке стало обов'язковим компонентом шпигунського роману з часів «Багряного Першоцвіту» 5 аж до романів Роберта Ладлема про Борна. Звісно, такий підхід ми бачимо й у Джона Ле Карре — і не тільки як засіб викриття іноземного «крота», а й у ширшому сенсі — як психологічне дослідження мінливої особистості.

Наше сприйняття Бонда як персонажа, котрий перебуває в розвитку, рухається в іншому напрямку, до значно суттєвішого. Зрозуміло, що на час написання цього роману І. Флемінг уже закінчив формувати характерні риси Бонда, а саме: його потяг до жінок, алкоголю, сигарет, а передусім — до дії. Таким чином

організована і структура книги: вступна частина, що сфокусована від початку на деяких на перший погляд неважливих, хоча й символічно суттєвих деталях (як, наприклад, битва скорпіона та жучка); провокативний інцидент (втрата діамантового прибутку, надмірна балакучість Пітера Френкса у спілкуванні з проституткою з і Сохо, а разом і поліцейським інформатором); розмова з М., сповнена прихованої Едіпової напруги; замальовки певного особливого середовища або процесу (контрабанда, торгівля діамантами, кінські перегони чи азартні ігри); переміщення Бонда до лігва злодія (Спектрвіль); а також низка кульмінаційних сцен (дрезина, лайнер, вертоліт, що вибухає, та інше).

Лиходії наділені зазвичай фізичними вадами або сексуально неадекватні. Бонд, на відміну від них, постає незмінно мужнім та привабливим, незважаючи на те, що йому на шляху до остаточної розправи з ворогом доводиться долати фізичні страждання. Ідея існування кримінальної мережі зі штаб-квартирою та розгалуженою міжнародною системою осередків набуває подальшої значущості: Спектрвіль у цьому романі — прототип СПЕКТРу в інших (у стрічці року «Діаманти назавжди» Блофельд та СПЕКТР стають злочинцями).

Як влучно зауважив Умберто Еко 6, роман «Діаманти назавжди» є винятковим з того погляду, що досі усі лиходії в книгах, які Флемінг написав у 1950-ті роки, так чи інакше працювали на Совети. У всьому іншому роман типовий, згадаймо хоча б епізод з «Гарматним ядром» Спенга.

«Діаманти назавжди» виявилися свого роду проривом у такого роду літературі й стали першою книгою про Бонда, яку серіалізував «Дейлі Експрес» 7. Коли прода ж дешевих книжок досягнув піку в 1964 році, можемо припустити, що на той час Флемінг міг дозволити собі діаманти, як їх зображено у романі. Приховані в зубах робітників копальні чи у кульках для гольфу Бонда, вони

становлять матеріальну цінність, на кшталт того, як Тіффані Кейс є вмістищем прихованого сексуального знання. На думку історика Бена Макінтайра, котрий спеціалізується на тематиці шпигунства, на ідею розмістити діаманти в кульках для гольфу Флемінга наштовхнув справжній «Кью» — Чарльз Фрезер-Сміт, який розробляв секретне обладнання для так і нереалізованого плану захоплення книги з кодами «Енігми» під час служби того у військово-морській розвідці.

Діаманти є не єдиним предметом прискіпливого розгляду в цьому романі: Бондівська валіза («фірми «Ревелейшен», обтягнута свинячою шкірою»), в якій містяться матеріали, необхідні для його «легенди», у той час, як тонкий аташе-кейс, також зроблений із свинячої шкіри, «котрий підготував для нього підрозділ «Кью», містив вузьку кишеню, в якій були глушник для пістолета і тридцять патронів -го калібру». Сам пістолет, славетна автоматична «беретта», містився у замшевій шкіряній кобурі, що висіла «під його лівою пахвою» під піджаком. Серед небезпечних локацій, зображених у романі, можна назвати грязьові ванни бальнеологічного курорту «Акме» — важкі дерев'яні труни на козлах, накриті на три чверті, наповнені «гарячою темно-коричневою гноївкою».

Питання, ким або чим є Бонд, досі залишається без відповіді. Напевне найкраще порівняти його з «віагрою», оскільки він постає такою собі пріапічною метаморфозою абсолютно асексуального героя Джона Бакена. Звісно, останній брутальний, а Бонд класний, крутий. Розумний, хоча й інтелектуалом його не назвеш. Людина, яка втілює собою Британію у наших сподіваннях на краще, маску нашої мінливої тотожності.

Перевтілення, звісно, відіграє велику роль у цьому романі, як і в багатьох інших. Бонд зустрічає Руфуса Б. Сайє, відомого також під ім'ям Джека Спенга, у Хеттон-Гардені 8 — лондонському

«Діамантовому клубі», куди першому вдається потрапити всередину під виглядом низькооплачуваного поліціянта. Крім примітної статури та короткої стрижки, Сайє привернув увагу секретного агента «своєю компетентністю та професіоналізмом людини, яка справляла враження, наче вона тріумфально пройшла крізь низку випробувань». З урахуванням такої високої оцінки можна припустити, що Бонд скорегує своє зневажливе ставлення до американських гангстерів, але він не змінює оцінку:

«Порівняно з і супротивниками, проти яких йому доводилось боротися, ці волоцюги й нігтя їхнього не варті. Чи, може, варті? Бонд раптом згадав суворе, немов вирубане з кременю обличчя Руфуса Б. Сайє. Що ж, якщо на те пішло, не буде зайвим подивитися на його братика, який має таке екзотичне ім'я. Сераффімо. Ім'я, що підходить радше офіціантові нічного клубу чи продавцеві морозива. Але цим хлопцям таке подобається. Дешево і театральню».

Приїхавши до Сполучених Штатів, Бонд зустрічав рудого горбаня на ймення Шейді Трі 9 (майже такий же гарний жарт, як і запитання митного офіцера в Айдлвайлді «Скільки вибиваєте?», маючи на увазі число ударів у гольфі, а не постріл з рушниці), й тоді погордливе ставлення до американських гангстерів б'є по ньому рикошетом.

— «Та за кого ти наш маєш? — голос горбаня зірвався на крик обурення. — Що ми, якісь дешеві недотепи? До біса! — він знизав плечима і махнув рукою. — Чого очікувати від лаймі 10, який гадки не має, як тепер роблять справи!»

Трі в романі «Діаманти назавжди» слід вважати ключовим персонажем для розуміння глибинної помилки, якої припустили англійці, недооцінивши роль домінування Сполучених Штатів у післявоєнний час. Мине шість років після виходу книги, перш ніж тодішній держсекретар США Дін Ачесон 11 у відомій промові у

Вест-Пойнті заявить: «Велика Британія загубила Імперію і так і не знайшла собі нову роль у с віті». Хоча в році більшість британських заморських територій, за винятком Індії, Малайї і Гани, ще не деколонізували, напис на стіні 12 вже з'явився, і цей роман провіщав останні часи копальням Сьєрра-Леоне як «дохідному капітальному активові кра їн Британської Співдружності». Посилання Флемінг а абсолютно коректне, навіть занадто коректне, оскільки він наголошує на тимчасовості природи таких активів і пророкує поетапне скорочення та послаблення імперського впливу. Сьєрра-Леоне у році отримала нову конституцію і перетворилася на парламентську республіку в межах Співдружності, а повну незалежність здобула у 1961 році.

Саме М. змальовує зв'язок між політичною владою, що згасає, необхідністю припливу іноземної валюти та діамантами (після війни Британія перетворилася фактично на країну-банкрута і в домовлялася про кредит три з половиною мільйона доларів від США):

— «Здається, ніби у світі переважну більшість того, що називається «ювелірними» діамантами, добувають на Британських територіях, а дев'яносто відсотків усіх продажів діамантів відбувається у Лондоні. Через «Даймонд Корпорейшн», — М. знизав плечима. — Не запитуйте, як це сталося. Англійці спромоглися прибрати до рук цей бізнес ще на початку сторіччя і досі тримаються за нього зубами. Сьогодні масштаби цієї торгівля величезні. П'ятдесят мільйонів фунтів на рік. Для нас — це канал найбільшого постачання доларів. Отже, коли тут утворюються проблеми, уряд починає нервуватися. Проте саме це і трапилося».

Точно як «Діаманти назавжди» визнають факт серіалізму бондіани («Для Бонда це стало закінченням чергової пригоди»), цей роман також ілюструє розуміння того, що британський імперіалізм не має сподіватися на те, що «бізнес, який ми захопили на початку

сторіччя, протримається вічно». Разом з тим він не залишає читача ремствувати щодо неминучого кінця ери благоденства.

Кейс є проводирем Бонда до світу американського екшену. Вперше ми зустрічаємо дівчину, коли вона, напівоголена, позує на кріслі а-ля Крістін Кілер 13 у відомій фотосесії року Люїса Морлі. Цікаво, що зобразивши цю сцену, Флемінг на сім років випередив реальні події, і можна припустити, що «Діаманти назавжди» стали першоджерелом для скандальної фотосесії. Переживши юною групове зґвалтування і зненавидівши чоловіків, Кейс, однак, виказує неабиякий інтерес до сексу. Тут бачимо паралель із Ханнічайлд Райдер 14 з «Доктора Ноу», ще однією жертвою зґвалтування, від комплексу якої її належить звільнити Бонду, як також він мусив «виправити» лесбійську схильність у Тіллі Мастертон та Пуссі Галор з «Голдфінгера» (Пуссі Галлор — ще одна жертва зґвалтування).

Ім'я Тіффані Кейс — це, звісно, посилання на Тіффані та Ко 15 — відому ювелірну компанію, і, будучи твердою у переконаннях та прекрасною за вродою, Кейс символічно нагадує діамант. Вона — одна з небагатьох дівчат Бонда, яка впритул наблизилася до того, щоб заволодіти серцем Бонда назавжди. Нам кажуть, що він одружиться тільки з тією, «хто зможе приготувати соус Беарнез 16 так само добре, як і кохатись», а Кейс майстерно володіє цими двома чеснотами. Можливо, ми помиляємося, ставл ячись до соусу Беарнез як до кулінарної страви, можливо, ця назва — просто пікантність. Із наступного роману — «З Росії з любов'ю» ми дізнаємося, що Бонд деякий час мешкав з Кейс у квартирі на Кінгс-роуд, перш ніж вона повернулася до Америки, що наближає Бонда до стану чоловіка, якого покинула коханка. Проте соус Беарнез продовжує залишатися на сторінках романів про Бонда, в листуванні Флемінга та інших його творах.

Коли Бонд у тій частині «Діамантів назавжди», яка відбувається на борту корабля, нагадує Сераффімо Спенгу про те, що «вечерю зі шампанським він попросив сервірувати на дві персони», і Кейс впадає у розпач, Джеймс Бонд відчуває: «ніщо інше, як величезна порція фізичного кохання, не спроможне вилікувати це непорозуміння». Що й стається, принаймні ненадовго. Сексуальна сила Бонда безпосередньо пов'язана з питаннями політичної міцності Британії: в обох випадках він «повертає Британію знову на коня», згідно зі зауваженням Тоні Беннета в його есе року «Джеймс Бонд, як народний герой». Виглядає так, немов сторіччя імперського занепаду можна повернути назад за допомогою миті нахабного проникнення, що, хоча це лише мить, хай і пихата, постає в образі чуйного лікарняного засобу й стає репризою усієї вранішньої історії: «Я бажаю отримати усе, Джеймсе, — каже Кейс Бонду посередині Атлантики, — усе, що ти коли-небудь давав дівчині. Зараз. Негайно».

Такими якостями наділене й обмежене коло лиходіїв. Фелікс Лейтер пояснює Бонду: «Кідд — гарний хлопчик. Друзі звуть його «Любчик». Можливо, він співживе з Вінтом. Ці гоми ки — найстрашніші вбивці». Коли Бонд наприкінці книги засакає на «залізне сидіння «буфорса» (важка гармата) — епізод, який Джеремі Блек у «Політиці Джеймса Бонда» характеризує як «демонстрацію імперської міцності», назва зброї відразу ж викликає асоціації з «Любчиком» 17.

Це тільки один, але далеко не поодинокий випадок, коли окремі слова народжують додаткові смислові асоціації і нові можливості, цілком як запорошена пилом пустеля, зображенням якої починається роман «Діаманти назавжди». Саме так, як можемо бути впевненими, що в сумочці Тіффані Кейс є не тільки пачка цигарок «Парламент» і запальничка, «буфорс» пов'язаний не тільки з нашим книжним Любчиком. Загальновідомо, що «любчиком» називали

одного з найкращих друзів Ієна Флемінга — Артура Гора 18, графа Аррану 19, який палко протестував проти того, щоб його прізвисько письменник використовував у своїй прозі.

Ім'я Бонда саме собою перетворилося на символ. Як у випадку зі Шерлоком Холмсом, частково завдяки тривалій чарівності на зразок культурної ікони, найдоблеснішим вчинком Бонда є його суттєва сталість, що обумовлена законами літературного життя. Нас, читачів, також ніщо не обмежує, нам дозволено перебувати в небезпечному просторі Бондівського світу, де можна насолодитися необмеженою фантазією автора, втіленою у завершальних словах, що, мовляв, «читати про це цікавіше, ніж брати у цьому участь».

Джайлс Фоден 20, 2012

ПОЧАТОК ЛАНЦЮЖКА

І з вузької, завширшки як палець, щілини під камінцем зі сухим шерехом, виставивши уперед, немов борець, чималі бойові клешні, виліз великий імператорський скорпіон.

Перед щілиною був клаптик рівної твердої землі, в центрі якої скорпіон зупинився, став на кінчики чотирьох пар ніг, нерви та м'язи напружені — готовий до стрімкого відступу, чуйно прислухаючись до дрібніших коликань, що мали обумовити його подальше пересування.

Місячне світло, пробиваючись крізь рясний кущ терену, кидало сапфірові відблиски на чорний глянець його шестидюймового тіла і тьмяно спалахнуло на вологому білому жалі, що висунулося з останнього сегмента хвоста, й тепер вигиналося над пласкою скорпіоновою спиною.

Жало повільно втягнулося назад, нерви біля основи мішечка з отрутою розслабилися. Скорпіон прийняв рішення. Жадібність перемогла страх.

За дванадцять дюймів од щілини, на дні піщаного крутого схилу, жучок переймався лише тим, щоб дістатися кращого

пасовиська, ніж те, що забезпечував йому кущ терну, тож стрімкий кидок скорпіона вниз схилом не дав комашці часу навіть розкрити крила.

Жучок замотиляв ніжками на знак протесту, коли клешня схопила його тільце посередині, а потім жало, кинуте через голову скорпіона, увійшло в нього, і той миттєво загинув.

• • •

Далі — у повній книжці «Діаманти назавжди».

nashaknyga.com.ua